

begang tvivlede paa, at det var i Sognebaandsløsningslovens Aand; thi det Væsentlige, som vi faae i denne Lov, var det Brud, der blev gjort med det bestaaende Forhold, at Menighedsmedlemmerne vare bundne til Præsten i det Sogn, hvor de boede. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre ved de Udtalelser, der kom fra den ærede Landstingsmand; jeg troer ikke, at det egentligt vil føre til noget Udbytte at optage denne gamle Strid. Jeg skal blot betragte Loven, som den foreligger, og den Behandling, som den har faaet i det andet Thing, og i denne sidste Henseende maa jeg først udtale, at der er fremkommet noget Glædeligt, idet Erkjendelsen af Trangen til en større Frihed indenfor Folketirken er bleven almindelig udtalt, og Mænd, som tidligere ikke have gjort det, have sluttet sig til dem, som i en lang Aarrække have arbejdet derpaa; de ere optraadte som Talsmænd for denne Sag og have meent, at der baade var Trang tilstede, og at Gjennemførelsen af det, vi have ønsket, langtsaa vilde være ødelæggende for Folketirken, men tværtimod vilde være et Middel til at bevare Folketirken. Naar jeg derimod betragter selve Lovforslaget, som det foreligger vedtaget ved 3die Behandling i Folkethinget, vil jeg give den ærede Taler Ret i, at det i den Skikkelse mere er en Fremtidslov — jeg kalder den ikke som han en Veilighedslov, det har man ingen Ret til at kalde den, — end en Lov, der kan virke strax. Den høitærede Kultusminister har med megen Bestemthed sagt, at han ikke kan gaae ind paa Loven i den Skikkelse, hvori den foreligger. De ærede Herrer ville erindre, at der mere end een Gang er fremkommet Love, som have tilfattet det Samme; der er fremkommet Love om, at enhver theologisk Kandidat skulde have Ret til at blive ordineret; der er ifjor her i Salen fremkommet et Lovforslag om, at man skulde have Ret til at danne frie Menigheder om en tjenstledig Præst eller en theologisk Kandidat, som havde de nødvendige Betingelser for at blive ordineret. Naar De nu ville betragte det Lov-

forslag, der blev indbragt i Folkethinget, ville De see, at det vel gif ud paa det Samme, men at der var tilføjet mange indskrænkende Betingelser. Der var tilføjet den Betingelse, at „mindst 20 Huusfædre eller Enker med Huusstand“, — ikke som den den ærede første Taler sagde, muligviis kun ved en Fortalelse, 20 Personer; thi der er Forskjel paa, om disse have en Huusstand, eller om det er løse og ledige Personer, — altsaa at mindst 20 Huusfædre eller Enker med Huusstand, som høre til Folketirken, skulde have skaffet sig en Kirkebygning eller en særlig Vedesal med alt til en fuldstændig Gudstjeneste Fornødent, og at de derhos ikke maatte boe i mere end tre Miles Afstand derfra. Det hed fremdeles, at det kun maatte være til en tjenstledig Præst, at de maatte slutte sig, og der var tilføjet: „saalænge de nævnte Betingelser ere tilstede, og han ikke ved Dom er bleven berøvet sin præstelige Stilling.“ Altsaa, saasnuart der er Noget af de 20 Huusfædre eller Enker, der ikke længer slutter sig til Menigheden, skulde Retten bortfalde. Dette Forslag gif den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet saa vidt ind paa, at han kun opstillede een Betingelse, men rigtignok en Betingelse, som det forekommer Mange af os for en Deel forandrer Betydningen af Forslaget, nemlig den Betingelse, at den Præst, til hvem Menigheden slutter sig, skulde stabsfæstes af Kongen. Smidlertid gif ogsaa Folkethinget ind derpaa ved 2den Behandling, men paa samme Tid vedtog Folkethinget en anden Bestemmelse, nemlig, at de Vedkommende skulde have Ret til, ikke alene at slutte sig om en tjenstledig Præst, men ogsaa om en Kandidat, som havde de Betingelser, der udfordres for at kunne faae Adgang til geistlige Embeder. Dette mødsatte den høitærede Minister sig. Ved 3die Behandling blev der igjen gjort Forandringer, idet nogle af de Betingelser bleve tagne bort, som indholdtes i det oprindelige Udkast. Derfor vil nu ville vedtage dette Lovforslag i den Skikkelse, i hvilken det her foreligger, vide vi altsaa, at den ærede Minister ikke vil gaae ind